

Repovesi 3. – 4.10.2015

Repoveden kansallispuisto sijaitsee noin 60 km Kouvolasta Mäntyharjun suuntaan. Kansallispuisto on perustettu vuonna 2003 ja se on 15 km² laajuinen. Alue on ollut suosittu retkeilijöiden keskuudessa jo vuosikymmeniä ennen kansallispuiston perustamista. Alueesta tekevät mielenkiintoisen maaston paikoin jyrkät korkeuserot ja upeat näkymät korkeimmilta paikoilta vesistöjen vaihteleviin muotoihin.

Kansallispuistoon on kolme sisäänkäyntiä: *Saarijärvi* alueen pohjoisosassa, *Lapinsalmi* etelässä sekä *Tervajärvi* kaakossa. Suosituin on Lapinsalmi, josta lähtee päivämatkailijoiden suosima *Ketunpolku*.

Ladun järjestämälle perinteiselle nautiskelijoiden syksyiselle, kahden päivän patikointiretkelle Repovedelle tuli mukaan ennätysmäärä eli yli 30 osallistujaa. Patikointi aloitettiin Saarijärveltä.

Ensimmäisen päivän retkeä suosi auringonpaiste koko liki 10 kilometrin patikointimatalla. Patikoidessa eteen tulivat sekä nousut että laskut. Mitkään eivät olleet seurueelle ylipääsemättömiä. Maisemat olivat upeita ja maastokin näkemisen arvoista: vaaleaa kallion päällä kasvavaa sammalta, mustikoiden varpuja ja poluilla haapojen pudottamia keltaisia lehtiä.

Päivän kohokohtia olivat näkymä korkealta Olhavanvuoren laelta Olhavanlammen sinisen veden pintaan sekä Olhavanvuoren vedestä nouseva kallioseinä monen kymmenen metrin korkeuteen. Eikä pelkästään korkea seinämä, vaan ne näkemämme hurjapäät, jotka toisaalta nousevat ja toisaalta laskeutuvat köysiä apunaan käyttäen äkkijyrkkää seinämää pitkin. Tämän näkeminen sai miltei oman vatsan kiertämään pelossa, että joltain kiipeilijältä ote pääsisi lipsahtamaan. Ammattimaisesti kiipeilijät hommansa hoitivat. Olivat tehneet samaa ennenkin. Olhavan kallioseinämää pidetäänkin yhtenä Etelä-Suomen parhaista kiipeilypaikoista.

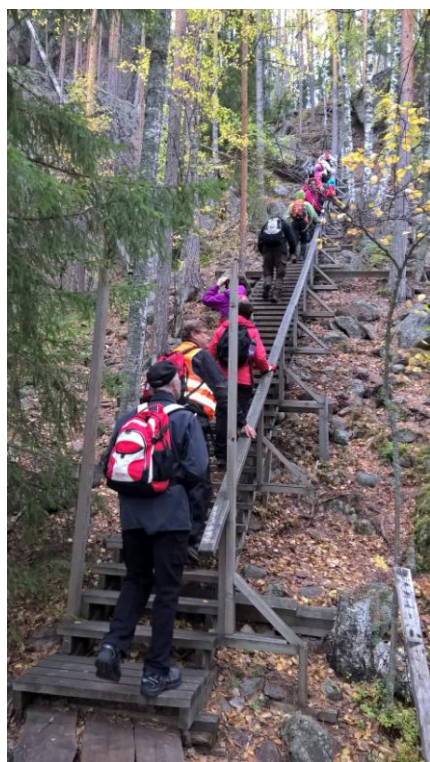
Päivän patikka oli lämmin ja hiostava. Pikkaisen bussimatkan jälkeen meitä oli odottamassa Orilammen majalla lämpimät saunomiset ja vilvoittavat suihkut. Näin ainakin luulimme, mutta jouduimme ikävästi pettymään. Edellispäivänä alueella vierailut Valio-myrsky oli kaatanut puita sähkölinjojen päälle, eivätkä majapaikassa toimineet sähköt eikä huoneisiin saatu vettä edes vessavesiä huuhtelevaan. Majoituspaikassakin lämpötila oli jo laskenut alle viidentoista asteen, ja kun sääennuste oli luvannut vain muutamaa lämpöastetta, mieleen tuli, että lähdetäänpä takaisin Järvenpäähän lämmittelemään.

Majoituspaikan ravintolassa oli kuitenkin mahdollista saada virvokkeita ja lämmintäkin juotavaa, koska ravintolan keittiössä käytettiin kaasua ruuan ja veden lämmitykseen. Eikä sitten kulunutkaan kuin muutama tovi, kun sähköt ja valot räpsähtivät päälle ja pääsimme siirtymään normaaliin päiväjärjestykseen. Päivällisen makuun pääsimme seitsemän aikoihin ja sen nautittuamme alkoikin tanssimusiikki soida. Joukkomme oli määrältään naisvoittoinen ja näin ollen miehiä suosiva. Kaikki naiset eivät tästä syystä päässeet ehkä ihan riittävästi lattialla pyörittelemään. Seuraavalla kerralla naiset varmaan muistavat ottaa kavaljeerinsa mukaan retkelle!

Toinen päivä oli pilvinen mutta kuitenkin poutainen. Siirryimme aamusella bussilla Lapinsalmen sisääntulolle. Paikalla oli jo ennen meitä useita henkilöautoja, mikä osoitti tulevan reittimme suurta suosiota retkeilijöiden keskuudessa.

Päivän retken, *Ketunlenkki*, pituudeksi on ilmoitettu noin 5 km, mutta jyrkkien nousujen, korkealle kivuttavien portaiden ja vaiheikkaiden salmien ylitysten takia aikaa matkalla menee aika reippaasti. Mutta tarkoituksena tällä matkalla olikin nautiskella, ja mitä pidempään sitä parempi. Päivän ensimmäinen nautinnollinen vaihe tuli eteen jo vajaan kilometrin kävelyn jälkeen. Edessämme keikkui Lapinsalmen ylittävä riippusilta. Korkeutta sillalla oli varmaankin parikymmentä metriä ja pituutta 40 – 50 metriä. Huolehdimme sillalla edellytetystä 10 metrin turvavälistä ja ylitimme sillan yksitellen ja hymyssäsuin. Näköala sillalta molempiin suuntiin oli mieliinpainuva.

Vielä hetken matkaa ja edessämme kallioseinä, jonka kupeeseen oli rakennettu puuportaat. Kuinka korkealle ne nousivat, jäi arvioimatta ja askelmien määrä laskematta. Kapuaminen kuitenkin palkitsi ja olimme retkemme korkeimmalla kohdalla, jyrkällä kalliolla. Maisemat järvineen ja saarineen olivat ehkä vielä upeammat kuin edellisen päivän näkymät Olhavan vuorelta.

Muutammat uhkarohkeat kävivät istumaan korkean kallion reunalle, mikä jälleen sai vanhemman patikoijan vatsanpohjan kuvottamaan.

Tämän päivän eväät nautimme Määkijässä (Olikohan paikalla joskus laidunnettu lampaista?), söimme leivät, käristimme makkarat ja joimme mehupullot tyhjiksi. Pysähdys ei saanut olla pitkä, koska paikka oli tuulinen, ja laittoi nopeasti vilunväreet liikkeelle hiostuneiden alusvaatteiden alla.

Loppumatka ei ollut enää pitkä. Polkumme kulki metsikön kautta, jossa oli kymmenisen vuotta sitten järjestetty kulutus, maiseman uudistamiseksi ja luonnon monimuotoisuuden edistämiseksi. Viimeinen salmi ylitettiin *Ketunlossilla*, joka oli ihmisvetoinen vaijerilossi. Lossiin tai lauttaan mahtui kerralla kymmenkunta matkustajaa ja aikaa yhteen ylitykseen kului vain parisen minuuttia.

Patikointi oli nyt päättynyt. Ihmettelemään jäin taas, kuten aikaisemmilla patikointiretkillä, että miten ihmeessä kaikille poluille on asettunut niin paljon kiviä ja juurakoita!

Mauri